

## Arrest

nr. 181 923 van 7 februari 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat L. BRETIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en soenniet te zijn. U werd geboren op 17 februari 1979 in de stad al-Iskandariya (Alexandrië) in de provincie Babil.*

*In 2006 tijdens de maand november waren er twee aanslagen op uw huis. Een maand later verdween uw broer Hareth. Tot vandaag weet u niet wat er met hem gebeurd is. U woonde toen nog steeds in Babil. Omwille van deze problemen verliet u Irak op 19 december 2006 en reisde u naar Syrië. Uw moeder verhuisde samen met uw broers naar de wijk al-Dora in Bagdad. U verbleef ongeveer 2 jaar in Syrië waarna u terugkeerde naar Irak en in Bagdad bij uw moeder woonde.*

*In 2009 huwde u met Hadeer Jamal Abdalwahab X (O.V. X). Jullie woonden samen in de al-Dora wijk.*

*In 2010 raakte een andere broer van u, Muaz, gewond bij een aanslag op een auto. Deze aanslag was niet op hem gericht, maar op zijn vriend die journalist was.*

*U werkte sinds 2011 in een copycenter waar u documenten kopieerde voor onder andere militairen, studenten en officieren. Op 3 augustus 2015 kwamen er twee personen in de winkel die u bedreigden. Ze eisten dat u zou samenwerken met hen en dat u informatie zou doorgeven over de officieren en ambtenaren die klant waren bij u. U heeft dezelfde dag nog het copycenter verlaten en nam uw vrouw mee naar uw schoonouders. U verbleef daar tot uw vertrek uit Irak.*

*U verliet Irak op 15 augustus 2015 en reisde met het vliegtuig naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u met de boot naar Griekenland. Vanuit Griekenland zette u uw reisweg verder over land en reisde onder meer door Macedonië, Servië en Oostenrijk om op 6 september 2015 aan te komen in België. U diende uw asielaanvraag in België in op 10 september 2015.*

*Uw vrouw vertrok op 1 december 2015 uit Irak en ze kwam in België aan op 19 december 2015. Eenmaal in België aangekomen, drukte uw vrouw de wens uit om van u te scheiden. Jullie leven gescheiden in het opvangcentrum en uw vrouw zou stappen hebben gezet om de echtscheidingsprocedure in gang te zetten.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, uw studentenkaart, uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, de migratiekaart van uw moeder, de medische documenten van uw broer, foto's van uw broer en het huurcontract van uw huis.*

## **B. Motivering**

*U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door de mensen die u bedreigd hebben toen u aan het werken was in een copycenter.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.*

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen die u kreeg toen u in het copycenter werkte. U verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat de mensen die u bedreigden informatie over u hadden en onder meer uw woonplaats en uw naam kenden. Toen u werd gevraagd hoe ze aan uw gegevens kwamen, verklaarde u: "ik weet het niet, ik was verbaasd. Ze zeiden 'jij bent dit persoon en woont op dit adres'. Ik weet niet hoe ze het te weten zijn gekomen (CGVS, 9 mei 2016, pg. 16)." Op het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u niet wist of ze informatie over u hadden en zei u "...ik werd er zenuwachtig van en ik ken hen niet, ik heb het gezegd, ze zijn onbekend. Dus hoe kan ik weten of ze informatie hebben over mij of niet". Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zoiets niet gezegd had (CGVS, 22 juni 2016, pg. 4). Dergelijk antwoord biedt geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Uw verklaring tijdens het eerste gehoor was immers expliciet en niet voor interpretatie vatbaar. Deze tegenstrijdigheid is bovendien fundamenteel omdat het voor u en voor de veiligheid van uw familie belangrijk is om te weten of de actoren van vervolging informatie hebben over wie uw bent en waar u woont. De vaststelling dat u dermate flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit incident, de eerste en enige keer dat u persoonlijk zou zijn bedreigd alsook de gebeurtenis die de directe aanleiding voor uw vertrek uit het land zou hebben gevormd, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

*Daarnaast is het weinig logisch dat u uw baas niet inlichtte over de bedreigingen die u gekregen had. Dit ondanks dat u hem meerdere keren gesproken hebt sinds de bedreiging. U verklaarde dat u hem nog dezelfde dag als de bedreiging ontmoet had om hem de sleutels af te geven (CGVS, 22 juni 2016, pg. 5 & 6). Bovendien heeft u hem later - toen u Irak reeds verlaten had - gebeld om hem 'de groetjes te doen' (CGVS, 22 juni 2016, pg. 5 & 6). Het is weinig logisch dat u uw baas tijdens deze twee gesprekken niet ingelicht hebt over de bedreigingen die u gekregen had. Uw baas liep – of loopt nog steeds - zelf het risico om bedreigd te worden omwille van dezelfde redenen als dewelke u aangaf. Het feit dat u uw baas belde om hem de groetjes te doen, wijst er bovendien op dat u op goede voet leefde met uw baas waardoor het nog minder logisch is dat u hem niet inlichtte over problemen die ook hem aanbelangen.*

*Voorts is het ook vreemd dat u zich bij uw baas niet verder informeert over de evolutie van uw problemen of zijn problemen met de gewapende mensen die u bedreigd hadden. U verklaarde dat u hem na uw vertrek nog belde om hem te vragen hoe het met hem ging. U zei echter dat u hem niet vroeg of hij nog problemen gekend had. Bovendien had u hem toen u Irak verliet ook niet op de hoogte gebracht van de problemen die u had gekend in zijn winkel (CGVS, 22 juni 2016, pg. 5 & 6). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u niet de moeite doet om zich bij uw baas en eigenaar van de winkel te informeren over het verdere verloop van uw problemen aangezien er van iemand die omwille van een bepaalde reden zijn land ontvlucht en familie achterlaat, zelf wanneer die zich in het buitenland bevindt, redelijkerwijze verwacht worden dat hij interesse vertoont in de verdere afwikkeling van zijn problemen.*

Ten slotte verklaarde u ook dat u na de bedreiging op 3 augustus 2015 bij uw schoonouders ging wonen en dat u daar ondergedoken leefde tot uw vertrek uit Irak op 15 augustus 2015. U verklaarde expliciet dat u in die periode niet buitenshuis ging. Toen u nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd of u tussen het moment van de bedreiging en uw vertrek uit Irak, dus de periode van uw verblijf bij uw schoonouders, nog buiten was geweest, antwoordde u wederom 'neen, ik ging niet naar buiten' (CGVS, 9 mei 2016, pg. 17, 18). Uw verklaringen over de periode dat u ondergedoken leefde, vallen echter niet te rijmen met de inhoud van een document dat u voorlegde, meer bepaald uw woonstkaart. U verklaarde eerder dat u zelf om uw woonstkaart was gegaan. Deze woonstkaart werd vertaald op het eerste interview bij DVZ en heeft als datum van afgifte 6 augustus 2015 (Verklaring DVZ, vraag 23), met andere woorden op een moment dat u naar eigen zeggen ondergedoken leefde en niet buiten kwam. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat het niet 6 augustus 2015 was op de woonstkaart maar 1 augustus 2015 en dat het te wijten was aan een fout van de ambtenaar die de kaart had opgesteld (CGVS, 9 mei 2016, pg. 18, 20). Uw advocaat weet dit aan een verkeerde lezing door de tolk of een fout gemaakt door de ambtenaar die de woonstkaart opstelde (CGVS 22 juni 2016, pg. 7). Dergelijke verklaringen zijn niet afdoende aangezien de ambtenaar in kwestie er wel in slaagde om op de woonstkaart het jaartal '2015' - waarin het cijfer '1' voorkomt - wel op een correcte manier te schrijven. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat hij op dezelfde woonstkaart het cijfer '1' verkeerd zou schrijven. Wat betreft de beweerde verkeerde lezing van de datum waarop deze woonstkaart zou zijn afgegeven door de tolk, is het weinig waarschijnlijk dat dit het geval is, aangezien drie verschillende tolken dit onafhankelijk van elkaar op dezelfde manier vertaald hebben als het cijfer '1' (verklaring DVZ, vraag 23; CGVS, 9 mei 2016, pg. 18 & CGVS, 22 juni 2016, pg. 6). Dergelijke tegenstrijdige verklaring over uw verblijf na uw bedreiging doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, uw studentenkaart, uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, de migratiekaart van uw moeder en het huurcontract van uw huis bevestigen enkel uw identiteit en herkomst uit Bagdad die in deze beslissing niet worden betwist.

De medische documenten van uw broer en de foto's van uw broer die verwijzen naar een aanslag waarvan uw broer het slachtoffer werd, worden niet betwist. U verklaarde zelf dat de aanslag niet gericht was op uw broer, maar op een vriend van hem die journalist was (CGVS, 9 mei 2016, pg. 8). Deze documenten tonen dan ook geen persoonlijk en systematische vervolging ten opzichte van u aan.

In het dossier van uw echtgenote Hadeer Jamal Abdalwahab X (O.V. X), van wie u momenteel gescheiden leeft en die ook de wens heeft uitgesproken om formeel van u te scheiden, werd overgegaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Uw vrouw werd als vluchteling erkend op basis van motieven die ze zelf inriep in het kader van haar asielaanvraag en die losstaan van de motieven die u aanhaalde.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict".

Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is

voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.*

*Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.*

*In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.*

*Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen.*

*De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een*

functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdad zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan

*te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 48/4, § 1 en § 2, c) van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Inzake de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet:

- verwijst verzoeker naar zijn werkzaamheden in een copycenter (dat thans is gesloten),
- argumenteert verzoeker waarom hij zijn baas niet heeft ingelicht
- stelt verzoeker dat de woonstkaart werd uitgegeven op “1” augustus en dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat het een “6” betreft,
- dat het mogelijk is dat de tolk de vragen niet goed vertaalde omwille van de slechte articulatie van de ambtenaar; hierop werd gewezen door verzoekers advocaat tijdens het gehoor,
- brengt verzoeker nieuwe elementen bij: een dreigbrief (stuk 3), een klacht bij de politie door verzoekers broer (stuk 4) ingevolge dewelke een onderzoek werd ingesteld (stuk 5).
- verwijst verzoeker naar het feit dat hij soenniet is en dat uit de toegevoegde landeninformatie (bij het verzoekschrift) blijkt dat de soennieten een risicoprofiel hebben,

Inzake de schending van artikel 3 EVRM verwijst verzoeker naar de situatie in Irak en rechtspraak van het EHRM.

Omtrent de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de definitie van 48/, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen teneinde aanvullende onderzoeksdaten te laten verrichten.

Verzoeker stelt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden omdat de motivering niet voldoende adequaat is in het licht van de informatie in de aangehaalde bronnen.

2.1.2. Verweerder brengt op 7 december 2016 een aanvullende nota bij en voegt hieraan toe een document van UNHCR, *in casu* “UNHCR Position in Returns to Iraq” van 14 november 2016.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.3. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de stukken 3 – 5, door verzoeker omschreven als een dreigbrief (stuk 3), een klacht bij de politie door verzoekers broer (stuk 4) ingevolge dewelke een onderzoek werd ingesteld (stuk 5).

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. De voormelde stukken bevatten op de achterkant (van de kopie) van het document telkens één zin, namelijk een 'uittreksel van een vrije vertaling' dat de benaming van het document blijkt te betreffen. Een vertaling van de inhoud van de documenten is niet voorhanden. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de stukken 3-5 door de Raad niet in overweging genomen.

2.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat er omwille van de vermeende slechte articulatie door de interviewer de tolk de vragen niet goed vertaalde, blijkt dat hiervoor geen aanwijzingen zijn te vinden in het dossier. Verzoeker werd tweemaal gehoord op het CGVS door dezelfde 'protection officer' en werd telkens bijgestaan door een advocaat. Het is slechts tijdens het tweede gehoor dat de advocaat, die een andere advocaat was dan tijdens het eerste gehoor, opmerkingen maakte over de articulatie van de 'protection officer'. Verzoeker toont op generlei wijze concreet aan dat er problemen waren tijdens de vertolking die een invloed hadden op de inhoud van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt:

*"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen die u kreeg toen u in het copycenter werkte. U verklaarde tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat de mensen die u bedreigden informatie over u hadden en onder meer uw woonplaats en uw naam kenden. Toen u werd gevraagd hoe ze aan uw gegevens kwamen, verklaarde u: "ik weet het niet, ik was verbaasd. Ze zeiden 'jij bent dit persoon en woont op dit adres'. Ik weet niet hoe ze het te weten zijn gekomen (CGVS, 9 mei 2016, pg. 16)." Op het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u niet wist of ze informatie over u hadden en zei u "...ik werd er zenuwachtig van en ik ken hen niet, ik heb het gezegd, ze zijn onbekend. Dus hoe kan ik weten of ze informatie hebben over mij of niet". Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zoiets niet gezegd had (CGVS, 22 juni 2016, pg. 4). Dergelijk antwoord biedt geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Uw verklaring tijdens het eerste gehoor was immers expliciet en niet voor interpretatie vatbaar. Deze tegenstrijdigheid is bovendien fundamenteel omdat het voor u en voor de veiligheid van uw familie belangrijk is om te weten of de actoren van vervolging informatie hebben over wie uw bent en waar u woont. De vaststelling dat u dermate flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit incident, de eerste en enige keer dat u persoonlijk zou zijn bedreigd alsook de gebeurtenis die de directe aanleiding voor uw vertrek uit het land zou hebben gevormd, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag."*

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, wordt niet weerlegd en wordt, aangezien ze terecht en pertinent is, door de Raad overgenomen.

De bestreden beslissing stelt:



*“Daarnaast is het weinig logisch dat u uw baas niet inlichtte over de bedreigingen die u gekregen had. Dit ondanks dat u hem meerdere keren gesproken hebt sinds de bedreiging. U verklaarde dat u hem nog dezelfde dag als de bedreiging ontmoet had om hem de sleutels af te geven (CGVS, 22 juni 2016, pg. 5 & 6). Bovendien heeft u hem later - toen u Irak reeds verlaten had - gebeld om hem ‘de groetjes te doen’(CGVS, 22 juni 2016, pg. 5 & 6). Het is weinig logisch dat u uw baas tijdens deze twee gesprekken niet ingelicht hebt over de bedreigingen die u gekregen had. Uw baas liep – of loopt nog steeds - zelf het risico om bedreigd te worden omwille van dezelfde redenen als dewelke u aangaf. Het feit dat u uw baas belde om hem de groetjes te doen, wijst er bovendien op dat u op goede voet leefde met uw baas waardoor het nog minder logisch is dat u hem niet inlichtte over problemen die ook hem aanbelangen. Voorts is het ook vreemd dat u zich bij uw baas niet verder informeert over de evolutie van uw problemen of zijn problemen met de gewapende mensen die u bedreigd hadden. U verklaarde dat u hem na uw vertrek nog belde om hem te vragen hoe het met hem ging. U zei echter dat u hem niet vroeg of hij nog problemen gekend had. Bovendien had u hem toen u Irak verliet ook niet op de hoogte gebracht van de problemen die u had gekend in zijn winkel (CGVS, 22 juni 2016, pg. 5 & 6). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u niet de moeite doet om zich bij uw baas en eigenaar van de winkel te informeren over het verdere verloop van uw problemen aangezien er van iemand die omwille van een bepaalde reden zijn land ontvlucht en familie achterlaat, zelf wanneer die zich in het buitenland bevindt, redelijkerwijze verwacht worden dat hij interesse vertoont in de verdere afwikkeling van zijn problemen.”*

Verzoekers verweer dat hij en zijn baas verschillende taken hadden en dat verzoeker verantwoordelijk was voor de winkel, kan niet aangenomen worden als dienstig verweer tegen voormelde motivering. Indien verzoeker werkelijk een verantwoordelijke positie had in het copycenter past het binnen zijn verantwoordelijkheden om zijn baas in te lichten over bedreigingen, zeker wanneer deze de aanleiding vormden voor zijn vertrek naar het buitenland. Dit geldt des te meer nu verzoekers baas (blijkens de gegevens in het verzoekschrift) een dreigbrief, gericht aan verzoeker, heeft gevonden in het copycenter. Verzoekers houding doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing stelt:

*“Ten slotte verklaarde u ook dat u na de bedreiging op 3 augustus 2015 bij uw schoonouders ging wonen en dat u daar ondergedoken leefde tot uw vertrek uit Irak op 15 augustus 2015. U verklaarde expliciet dat u in die periode niet buitenshuis ging. Toen u nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd of u tussen het moment van de bedreiging en uw vertrek uit Irak, dus de periode van uw verblijf bij uw schoonouders, nog buiten was geweest, antwoordde u wederom ‘neen, ik ging niet naar buiten’ (CGVS, 9 mei 2016, pg. 17, 18). Uw verklaringen over de periode dat u ondergedoken leefde, vallen echter niet te rijmen met de inhoud van een document dat u voorlegde, meer bepaald uw woonstkaart. U verklaarde eerder dat u zelf om uw woonstkaart was gegaan. Deze woonstkaart werd vertaald op het eerste interview bij DVZ en heeft als datum van afgifte 6 augustus 2015 (Verklaring DVZ, vraag 23), met andere woorden op een moment dat u naar eigen zeggen ondergedoken leefde en niet buiten kwam. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat het niet 6 augustus 2015 was op de woonstkaart maar 1 augustus 2015 en dat het te wijten was aan een fout van de ambtenaar die de kaart had opgesteld (CGVS, 9 mei 2016, pg. 18, 20). Uw advocaat weet dit aan een verkeerde lezing door de tolk of een fout gemaakt door de ambtenaar die de woonstkaart opstelde (CGVS 22 juni 2016, pg. 7). Dergelijke verklaringen zijn niet afdoende aangezien de ambtenaar in kwestie er wel in slaagde om op de woonstkaart het jaartal ‘2015’ - waarin het cijfer ‘1’ voorkomt - wel op een correcte manier te schrijven. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat hij op dezelfde woonstkaart het cijfer ‘1’ verkeerd zou schrijven. Wat betreft de beweerde verkeerde lezing van de datum waarop deze woonstkaart zou zijn afgegeven door de tolk, is het weinig waarschijnlijk dat dit het geval is, aangezien drie verschillende tolken dit onafhankelijk van elkaar op dezelfde manier vertaald hebben als het cijfer ‘1’ (verklaring DVZ, vraag 23; CGVS, 9 mei 2016, pg. 18 & CGVS, 22 juni 2016, pg. 6). Dergelijke tegenstrijdige verklaring over uw verblijf na uw bedreiging doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

Het verweer van verzoeker dat het cijfer niet goed werd geschreven kan niet aangenomen worden aangezien het cijfer ‘1’ in het jaartal ‘2015’ correct werd geschreven. Evenmin kan aangenomen worden dat *“drie tolken dezelfde vergissing maakten”*; indien daadwerkelijk een ‘1’ werd geschreven in plaats van een ‘6’ zou minstens één van de drie tolken dit hebben vastgesteld. De voormelde motivering blijft staande.

In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij soenniet is, dient te worden vastgesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat de situatie voor soennieten zorgwekkend is maar niet in die mate dat het loutere feit soenniet te zijn volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Verzoeker heeft tevens nog familie in Bagdad en maakt geen melding dat zijn familie omwille van hun religie vluchtelingenrechtelijke problemen zou hebben.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

*"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."*

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing

dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van

Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

2.2.6. Gelet op de actualiteit van de informatie die door verweerder wordt bijgebracht in de aanvullende nota is er, de voormelde vaststellingen mede in acht genomen, geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS